

Het boek Joël en de Laodiceaanse Kerk der Zevende-dags Adventisten - Nummer Tweeëndertig

Jeff Pippenger
2026-01-20

Nummer Tweeëndertig

Het is een langzaam voortschrijdende reis geweest om bij het boek Joël te komen, met Petrus als onze getuige. Petrus is een van de meest verbazingwekkende symbolen binnen Gods profetische Woord, maar zijn zij dat niet allen? Petrus bevindt zich te Caesarea Filippi, en hij is ook te Pinksteren in de bovenzaal op het derde uur, en vervolgens in de tempel op het negende uur van diezelfde dag. Jezus werd gekruisigd op het derde uur en stierf op het negende uur. Petrus wordt op het negende uur naar Caesarea geroepen, maar het Caesarea waartoe hij in het verhaal van Cornelius geroepen wordt, is niet Caesarea Filippi aan de voet van de berg Hermon; het was Caesarea aan de zee, Caesarea Maritima geheten.

Caesarea Maritima is de kuststad aan de Middellandse Zee, ongeveer 30–35 mijl ten noorden van het moderne Tel Aviv (gebouwd door Herodes de Grote als een grootse Romeinse havenstad). Zij komt veelvuldig voor in het boek Handelingen (15 keer genoemd), en is de stad waarnaar de meeste mensen in het Nieuwe Testament eenvoudigweg verwijzen als „Caesarea”. Filippus de evangelist woonde daar met zijn vier dochters die profeteerden (Handelingen 8:40; 21:8). Paulus zat daar twee jaar gevangen, verscheen voor de stadhouders Felix en Festus, en voor koning Agrippa (Handelingen 23–26). Misschien nog betekenisvoller is dat Petrus hier predikte tot de Romeinse hoofdman Cornelius—de eerste grote bekering van een heiden tot het christendom (Handelingen 10) in 34 na Chr., toen de week waarin Christus het verbond met velen bevestigde, ten einde liep.

En hij zal het verbond voor velen bevestigen gedurende één week; en in het midden van de week zal hij slachtoffer en spijsoffer doen ophouden, en vanwege de overstelpende gruwelen zal hij het woest maken, tot aan de voleinding toe; en wat vast besloten is, zal over de verwoeste worden uitgestort. Daniël 9:27.

Caesarea Maritima diende als de Romeinse bestuurlijke hoofdstad van Judea en als een belangrijk heidens centrum. Caesarea Filippi is een andere stad, gelegen in het verre noorden nabij de voet van de berg Hermon (ongeveer 25–30 mijl ten noorden van het Meer van Galilea), in wat thans het gebied van de Golanhoogten is (het huidige Banias). Zij wordt alleen in de Evangeliën vermeld (Matteüs 16:13 en Markus 8:27), toen Jezus Zijn discipelen naar Caesarea Filippi meenam. Dit is de beroemde plaats waar Petrus beleed dat Jezus „de Messias, de Zoon van de levende God” is, en waar Jezus verklaarde: „Op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen” (Matteüs 16:13–20). Het was een heidens gebied met tempels voor Griekse goden, in het bijzonder voor de bokgod Pan, wiens grot van Pan de „poorten

van de hel” werd genoemd, hetgeen Jezus’ verklaring aldaar bijzonder treffend maakt.

De twee steden zijn geografisch en historisch volledig van elkaar gescheiden—de ene een bruisende Romeinse zeehaven in het zuidwesten, de andere een noordelijke hellenistisch-heidense plaats nabij de bovenloop van de Jordaan. De kuststad overheerst het boek Handelingen, terwijl de noordelijke stad centraal staat in een beslissend moment in de Evangeliën. Caesarea aan de zee is een symbool van Rome—het beest, en Caesarea van de aarde is een symbool van de draak. Zuster White duidt de periode van het kruis tot Pinksteren aan, het „Pinksterseizoen”, dat begon aan het kruis en eindigde met Pinksteren.

“Met een ernstig verlangen zie ik uit naar de tijd waarin de gebeurtenissen van de Pinksterdag zich zullen herhalen met nog grotere kracht dan bij die gelegenheid. Johannes zegt: ‘Ik zag een andere engel neerdalen uit de hemel, met grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid.’ Dan zullen, evenals in de tijd van het Pinksterfeest, de mensen de waarheid tot zich horen spreken, ieder in zijn eigen taal.

“God kan nieuw leven inblazen in iedere ziel die oprecht verlangt Hem te dienen, en kan de lippen aanraken met een gloeiende kool van het altaar, en maken dat zij welsprekend worden in Zijn lof. Duizenden stemmen zullen vervuld worden met de kracht om de wonderbare waarheden van Gods Woord te verkondigen. De stamelende tong zal worden losgemaakt, en de schuchteren zullen sterk gemaakt worden om moedig getuigenis af te leggen van de waarheid. Moge de Heere Zijn volk helpen de tempel van de ziel van elke verontreiniging te reinigen, en zulk een nauwe verbondenheid met Hem te onderhouden dat zij deelgenoten mogen zijn van de late regen wanneer die zal worden uitgestort.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Strikt genomen zou het Pinksterseizoen beginnen bij het feest van de eerstelingen, dat overeenstemt met Christus’ opstanding; maar zonder de kruisdood zou er geen bloed zijn geweest voor de opgestane Heiland om met Zich mee te nemen toen Hij opstond. Zonder Zijn dood zou Hij, als het Brood des levens, niet hebben gerust op de dag van het feest van de ongezuurde broden, en het Brood des levens moest rusten vóór Zijn opstanding op het feest van de eerstelingen, waarmee de periode van vijftig dagen aanving die leidde tot de dag en het feest van Pinksteren.

Toen Christus kwam om het verbond voor één week te bevestigen, begon die week bij Zijn doop en vervolgens werd Hij „in het midden van de week”, drieënhalf jaar later, gekruisigd, rustte Hij in het graf op de dag van het ongezuurde brood, stond Hij op als het feest van de eerstelingen van de gersteoogst op zondag, en begon aldus het vijftig dagen durende pinksterseizoen dat reikte tot het eerstelingenfeest van de tarwe. Vanaf het kruis tot het einde van de week, drieënhalf jaar later, kwam de periode van zeven jaar tot haar voltooiing met Cornelius van Caesarea Maritima, die aan het einde van de week, in 34 n.Chr., de allereerste bekeerde uit de heidenen werd tot de christelijke kerk.

De week waarin Christus kwam om het verbond te bevestigen is profetisch 2.520 dagen, en het kruis staat „in het midden van de week”, zodat het 1.260 dagen na de doop en 1.260 dagen vóór de bekering van Cornelius was. Aan het kruis werd Christus in het derde uur gekruisigd, en Hij stierf in het negende uur. Dat was het begin van het Pinksterseizoen, en aan het einde ervan, (want Jezus

beeldt altijd het einde uit met het begin) houdt Petrus op de dag van Pinksteren zijn eerste preek uit het boek Joël in het derde uur in de bovenzaal, waar Christus de discipelen ontmoette op de dag van Zijn opstanding. Vervolgens houdt Petrus zijn tweede preek over Joël in de tempel in het negende uur. Het is duidelijk dat het derde en het negende uur een alfa-en-omegasymbool zijn van het begin en het einde van het Pinksterseizoen.

Regel op regel, wanneer wij het derde en negende uur van deze twee gebeurtenissen op elkaar afstemmen, vinden wij de zes uren als een profetische periode die beide getuigenis afleggen van een scheiding. Christus gaat van leven naar dood naar leven. Hij gaat van de aarde naar de hemel en terug naar de aarde. Petrus is buiten en vervolgens binnen de tempel. Er zijn uiteraard andere parallele afstemmingen van het derde tot het negende uur, maar eerst moeten wij Petrus, Cornelius en Caesarea aan de zee in overweging nemen.

Evenals bij de profetische perioden die in de zes uren worden voorgesteld, was het het negende uur toen de engel tot Cornelius werd gezonden om hem op te dragen Petrus te laten halen.

Er was een zeker man te Caesarea, Cornelius geheten, een hoofdman over honderd van de afdeling die de Italiaanse genoemd werd, een godvrezend man, die met heel zijn huis God vreesde, veel aalmoezen aan het volk gaf en voortdurend tot God bad. Hij zag in een gezicht duidelijk, omstreeks het negende uur van de dag, een engel van God bij hem binnenkomen, die tot hem zei: Cornelius. En toen hij hem aanzag, werd hij bevreesd en zei: Wat is er, Heere? En hij zei tot hem: Uw gebeden en uw aalmoezen zijn opgestegen tot een gedachtenis voor God. Zend nu mannen naar Joppe en laat Simon halen, die bijgenaamd is Petrus. Handelingen 10:1–5.

De komst van een engel is een symbool van een boodschap en van een wegteken, en de engel bevestigt dat het een wegteken is wanneer hij zegt: “Uw gebeden en uw aalmoezen zijn voor God opgeklommen tot een gedachtenis.” Het wegteken van de afsluiting van de week is dat Cornelius op het negende uur, na vier dagen gevestigd te hebben, om Petrus laat roepen, en het wordt een “gedachtenis” genoemd, hetgeen een wegteken is. Als “hoofdman” was Cornelius bevelhebber over honderd mannen.

Wanneer Petrus zich in Matteüs zestien te Caesarea Filippi bevindt, wordt er met geen enkel uur rekening gehouden. Caesarea Filippi is de naam van de stad in de tijd waarin Jezus de discipelen daarheen bracht. In de geschiedenis van Daniël elf, verzen dertien tot en met vijftien, verzen die vervuld werden in de slag bij Panium en die een type vormen van de oorlog die in de Verenigde Staten tot de zondagwet leidt, heette Caesarea Filippi Panium. Petrus bevindt zich in verzen dertien tot en met vijftien wanneer hij te Caesarea Filippi is, dat wil zeggen Panium.

Het vaststellen dat de Slag bij Panium een vervulling was van de verzen dertien tot en met vijftien van Daniël elf, en dat de verzen en de geschiedenis van de Slag bij Panium een oorlog aanwijzen die leidt tot de zondagswet in de Verenigde Staten, is precies de wijze waarop de methodologie van regel op regel ontworpen is te werken. Het toepassen van die methodologie vereist dat Caesarea Filippi en Panium op één lijn worden gebracht, want de voornaamste regel van de profetie die deze waarheid behandelt, is dat „elk van de oude profeten meer voor onze tijd sprak dan voor de dagen

waarin zij leefden.” Paulus voegt daaraan toe dat de geesten der profeten aan de profeten onderworpen zijn, zodat zij niet alleen allen de laatste dagen aanwijzen, maar ook allen overeenstemmen.

Om deze reden geldt: indien en wanneer Panium in Gods profetisch Woord wordt aangeduid als Panium en vervolgens als Caesarea Filippi, dan moeten beide benamingen in de laatste dagen van toepassing zijn, en zij moeten met elkaar overeenstemmen, want zij zijn dezelfde stad.

In samenhang met deze logica, zij het enigszins anders, staan Caesarea Filippi en Caesarea Maritima. Petrus ging met Christus naar Caesarea Filippi, maar hij werd door de Heilige Geest naar Caesarea Maritima gezonden. Toch is het in beide Caesarea's Petrus die de voornaamste verbondskarakter is. Wat wonderlijk is aan deze lijn, is dat Cornelius in het negende uur door de engel werd bezocht en de opdracht kreeg om Petrus te laten halen. Petrus in Caesarea is een profetisch symbool, maar de beide Caesarea's zijn duidelijk verschillend. De ene is Caesarea aan de zee, en de andere Caesarea op het land. Caesarea aan de zee wordt in verband gebracht met de heidenen, en Cornelius was precies aan het einde van de verbondsweek in 34 n.Chr. de eerste bekeerde heiden. Caesarea aan de zee is het negende uur en stemt overeen met Petrus in de tempel met Pinksteren, en met de dood van Christus in het negende uur.

Caesarea aan land, dat wil zeggen Caesarea Filippi, is het derde uur. Er zijn geen andere keuzemogelijkheden. Caesarea Filippi aan het begin, het derde uur, en Caesarea Maritima aan het einde, het negende uur. Filippi is de alfa van de periode van zes uren en Maritima is de omega. De omega op het negende uur was de dood van Christus in het midden van de verbondsweek, en Petrus in de tempel met Pinksteren was eveneens het negende uur. Dat Cornelius Petrus liet roepen, stemt overeen met de dood van Christus, die de zondagwet typeert, en ook met Petrus in de tempel met Pinksteren, die opnieuw de zondagwet typeert. Cornelius vertegenwoordigt, als de eerste bekeerling uit de heidenen, de eerste arbeider van het elfde uur bij de zondagwet.

Het derde uur waarop Christus werd gekruisigd, en het derde uur waarop Petrus in de bovenzaal was, moeten, en kunnen slechts, Caesarea Filippi vertegenwoordigen. De bovenzaal waarin Petrus zich bevond op de dag van Pinksteren, was precies dezelfde bovenzaal waarin Christus verscheen na Zijn opstanding, hemelvaart en nederdaling. Christus kwam in de bovenzaal en vervolgens, vijftig dagen later, op de dag van Pinksteren, bracht Petrus de boodschap van het boek Joël in diezelfde bovenzaal.

Caesarea Filippi is het derde uur dat overeenkomt met de kruisiging en de bovenzaal met Pinksteren. De kruisiging is een symbool van verstrooiing en de bovenzaal een symbool van eenheid. Dit duidt Caesarea Filippi aan als het punt vlak vóór de zondagwet, waar de ene klasse wordt verstrooid en de andere wordt vergaderd. Wanneer de geschiedenis van de Slag bij Panium zich opnieuw begint te herhalen, zullen de dwaze en wijze maagden voor altijd worden gescheiden, en zij zullen worden gescheiden over het kruis, dat de nadering van de zondagwet vertegenwoordigt. Het was te Caesarea Filippi dat Christus begon te onderwijzen over de naderende zondagwet. Toen Hij dat deed, verzette Petrus zich tegen de boodschap; aldus vertegenwoordigt Petrus in negen verzen zowel hen die verzegeld worden als hen die door de

boodschap van het kruis, dat de zondagswet is, worden verstrooid.

Hij zei tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?

En Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.

En Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zalig zijt gij, Simon Barjona; want vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is. En Ik zeg u ook, dat gij Petrus zijt, en op deze rots zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen. En Ik zal u de sleutels van het Koninkrijk der hemelen geven; en wat gij op de aarde binden zult, zal in de hemelen gebonden zijn; en wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in de hemelen ontbonden zijn.

Toen beval Hij Zijn discipelen dat zij niemand zouden zeggen dat Hij Jezus de Christus was. Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te tonen hoe Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden van de oudsten, de overpriesters en de schriftgeleerden, en gedood worden, en op de derde dag opgewekt worden.

Toen nam Petrus Hem terzijde en begon Hem te bestraffen, zeggende: Dat zij verre van U, Heere; dit zal U geenszins geschieden.

Maar Hij keerde Zich om en zei tot Petrus: Ga weg achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot; want gij bedenkt niet de dingen die van God zijn, maar die van de mensen. Mattheüs 16:15–23.

De kruisiging op het derde uur en Petrus' boodschap in de bovenzaal brengen de profetische overgang van de strijdende kerk, gedefinieerd als de kerk met zowel tarwe als dolik, in overeenstemming met de triomferende kerk. De triomferende kerk is de eerstelingsgarve van tarwe van Pinksteren, hetgeen de zondagswet is. Wanneer het onkruid en de tarwe tot volle rijpheid komen, scheiden de engelen de twee klassen. Het is de regen die op 9/11 begon te sprenkelen, die maakt dat de tarwe en het onkruid tot vrucht komen.

Een periode van zes uur vertegenwoordigt de geschiedenis van de kampbijeenkomst te Exeter tot aan 22 oktober 1844, de triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem en de intocht van koning David in Jeruzalem met de ark. Het negende uur is ook de tijd van het avondoffer, rond 15.00 uur.

Dit nu is wat gij op het altaar zult offeren: twee eenjarige lammeren, dagelijks voortdurend. Het ene lam zult gij des morgens offeren; en het andere lam zult gij tegen de avond offeren. Exodus 29:38, 39.

Het woord dat vertaald wordt als „namelijk”, wordt soms weergegeven als „tussen de avonden”. Tussen de avonden verwijst naar de periode van zes uur tussen het derde en het negende uur. Christus' verbondsweek vertegenwoordigt de periode van zes uur aan het kruis, die de alfa wordt van de periode van zes uur op Pinksteren. Twee getuigen in de verbondsweek die een periode van zes uur aanduiden, welke rechtstreeks verbonden zijn niet alleen met de profetie van de heilige week, maar ook met de symbolen van het pinksterseizoen. Dan, aan het einde van diezelfde profetische week, wordt Petrus in het negende uur naar Caesarea geroepen. Het feit dat er binnen dezelfde profetische structuur van de heilige week drie negende uren zijn — waarvan er twee

omega-eindpunten zijn van een periode van zes uur, die ook de periode was tussen het morgen- en avondoffer — vereist uit profetische noodzaak dat er een derde uur bestaat als de alfa van een periode die eindigde bij het negende uur van Cornelius.

Twee Caesarea's, beide met Petrus als centrale figuur, identificeren Caesarea Filippi als het derde uur. Die periode van zes uur begint en eindigt met Caesarea, omdat het einde door het begin wordt geïllustreerd.

Het paaslam moest in de avond worden geslacht, dat is het negende uur—het uur waarop Christus stierf.

En gij zult het bewaren tot de veertiende dag van dezelfde maand; en de gehele vergadering van de gemeente Israëls zal het slachten tegen de avond. Exodus 12:6.

Het uur van het gebed is ook het negende uur, want het was ten tijde van het avondoffer.

Laat mijn gebed voor Uw aangezicht gesteld worden als reukwerk, en het opheffen van mijn handen als het avondoffer. Psalmen 141:2.

Overeenkomstig het feit dat het avondoffer het uur van het gebed was, bidt Ezra ten tijde van het avondoffer; hij bidt dus op het negende uur, wanneer Petrus in de tempel is, toen Christus stierf en toen Cornelius werd gezegd Petrus te laten halen.

En ten tijde van het avondoffer stond ik op uit mijn verootmoediging; en nadat ik mijn kleeft en mijn mantel gescheurd had, viel ik op mijn knieën en breidde mijn handen uit tot de HEERE, mijn God. Ezra 9:5.

In zijn gebed toont Ezra berouw nadat hij had begrepen dat zij die uit Babylon waren gekomen om de tempel en Jeruzalem te herbouwen, zich met heidense vrouwen hadden verbonden.

Toen Ezra had gebeden en belijdenis gedaan, wenend en zich neerwerpende voor het huis van God, verzamelde zich bij hem uit Israël een zeer grote menigte van mannen en vrouwen en kinderen; want het volk weende zeer bitter. Toen antwoordde Sechanja, de zoon van Jechiël, een van de zonen van Elam, en zei tot Ezra: Wij hebben trouweloos gehandeld tegen onze God en hebben vreemde vrouwen genomen uit de volken van het land; toch is er nu nog hoop voor Israël in deze zaak. Laat ons dan nu een verbond sluiten met onze God om al de vrouwen weg te zenden, en ook hen die uit hen geboren zijn, overeenkomstig de raad van mijn heer en van hen die beven voor het gebod van onze God; en laat het geschieden volgens de wet. Sta op, want deze zaak rust op u; ook wij zullen met u zijn; wees sterkmoedig en doe het.

Toen stond Ezra op en deed de overpriesters, de Levieten en geheel Israël zweren dat zij overeenkomstig dit woord zouden handelen. En zij zwoeren. Daarop stond Ezra op van vóór het huis van God en ging naar de kamer van Johanan, de zoon van Eljasib; en toen hij daar gekomen was, at hij geen brood en dronk geen water, want hij bedreef rouw vanwege de overtreding van hen die uit de ballingschap waren teruggekeerd. En men deed in geheel Juda en Jeruzalem een afkondiging uitgaan tot al de kinderen van de ballingschap, dat zij zich te Jeruzalem moesten verzamelen; en dat al wie niet binnen drie dagen zou komen, overeenkomstig het besluit van de vorsten en de oudsten, al zijn bezit verbeurd verklaard zou

worden, en hijzelf afgescheiden van de gemeente van hen die uit de ballingschap waren teruggekeerd. Toen verzamelden al de mannen van Juda en Benjamin zich binnen drie dagen te Jeruzalem. Het was de negende maand, op de twintigste dag van de maand; en al het volk zat op het plein van het huis van God, bevende vanwege deze zaak en vanwege de grote regen. Ezra 10:1–9.

Het verbond van de honderd vierenveertigduizend wordt voorgesteld als een afscheiding van hen die vreemde vrouwen hadden genomen. Dit is de scheiding van de wijze en de dwaze maagden, en zij vindt plaats op het negende uur, dat is de dood van Christus, Petrus in de tempel op Pinksteren, en Petrus' roeping naar Caesarea aan de zee. Ezra's afscheiding is ook de loutering van de Levieten door de Boodschapper van het Verbond in Maleachi, hoofdstuk drie. De loutering in Maleachi beeldt eveneens de twee tempelreinigingen van Christus uit.

„Door de tempel te reinigen van de kopers en verkopers van de wereld, maakte Jezus Zijn zending bekend om het hart te reinigen van de bezoedeling van de zonde,—van de aardse begeerten, de zelfzuchtige lusten, de kwade gewoonten, die de ziel verderven. Maleachi 3:1–3 aangehaald.” De Wens der Eeuwen, 161.

Ezra en degenen die tot het verbond toetreden, wordt gezegd dat zij moeten „opstaan”, en Jozua werd gezegd op te staan nadat alle opstandigen in de loop van achtendertig jaar gestorven waren. Het duurde twee jaar voordat het oude Israël faalde in het tienvoudige beproevingsproces, en achtendertig jaar later waren de opstandigen allen dood en zegt God hun op te staan.

Sta nu op, zei Ik, en trek over de beek Zered. En wij trokken over de beek Zered. En de tijd waarin wij van Kades-Barnea kwamen, totdat wij over de beek Zered getrokken waren, bedroeg achtendertig jaar; totdat heel de generatie van de krijgslieden uit het midden van de legerplaats was weggestorven, zoals de HEERE hun gezworen had. Deuteronomium 2:13, 14.

In Johannes vijf genas Jezus de verlamde man die al achtendertig jaar in die toestand verkeerde, en toen Hij hem genas, zei Hij tot de man: „Sta op.”

Want een engel daalde op een zekere tijd neer in het badwater en bracht het water in beroering; wie dan het eerst, na de beroering van het water, daarin afdaalde, werd gezond, aan welke ziekte hij ook leed. En daar was een zekere man, die reeds achtendertig jaar krank was. Toen Jezus hem zag liggen en wist dat hij reeds lange tijd in die toestand verkeerde, zeide Hij tot hem: Wilt gij gezond worden?

De zieke man antwoordde Hem: Heer, ik heb niemand om mij in het bad te werpen wanneer het water in beroering wordt gebracht; maar terwijl ik kom, daalt een ander vóór mij af.

Jezus zeide tot hem: Sta op, neem uw bed op en wandel. En terstond werd de man gezond, nam zijn bed op en wandelde; en op dienzelfden dag was het sabbat. Johannes 5:4–9.

Bij Ezra's illustratie van het verbond van de honderd vierenveertigduizend moest het volk “opstaan”. In 1838 voorspelde Josiah Litch, een vooraanstaande Milleritische prediker, het einde van de Ottomaanse suprematie omstreeks 1840, en de Milleritische boodschap stond op, om vervolgens bekrachtigd te worden door de exacte vervulling op 11 augustus 1840. Het oprichten

van de triomferende kerk omvat een voorspelling die Gods volk doet opstaan wanneer het verbond wordt opgericht. In Ezra's afscheiding van vreemde vrouwen vinden wij Maleachi's loutering van de Levieten, en ook de twee tempelreinigingen van Christus, en elke lijn duidt op een scheiding van tarwe en onkruid, die wordt volbracht wanneer Christus de zonde voorgoed uit de harten van de honderd vierenveertigduizend wegneemt. Christus' negende uur, en Petrus' twee negende uren, samen met Ezra's gebed om reiniging, stemmen overeen met de zondagswet, wanneer de late regen zonder mate zal worden uitgestort. In Daniël hoofdstuk negen ontvangt Daniël een antwoord op zijn smeekbeden ten tijde van het avondoffer, dat het negende uur is.

Ja, terwijl ik nog sprak in het gebed, raakte de man Gabriël, die ik in het begin in het visioen had gezien, mij aan, snel vliegend, omstreeks de tijd van het avondoffer. Daniël 9:21.

Er wordt ons meegedeeld dat de visioenen die Daniël aan de grote rivieren van Sinear werden gegeven, thans bezig zijn in vervulling te gaan, en dat wij de omstandigheden in aanmerking moeten nemen waaronder de profetieën werden gegeven.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder voor deze laatste dagen gegeven. De visioenen die hij aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zag, zijn thans bezig in vervulling te gaan, en al de voorzegde gebeurtenissen zullen weldra plaatsvinden.

„Beschouw de omstandigheden van het Joodse volk toen de profetieën van Daniël werden gegeven.” Testimonies to Ministers, 113.

Het licht van de visioenen die met de rivieren Hiddekel en Ulai verbonden zijn, vertegenwoordigt de laatste zes hoofdstukken van het boek Daniël. In hoofdstuk negen, vertegenwoordigd door de rivier de Ulai, wordt Daniël licht gegeven over de hoofdstukken zeven, acht en negen. In hoofdstuk tien, vertegenwoordigd door de rivier de Hiddekel, wordt Daniël het licht van de hoofdstukken tien, elf en twaalf gegeven. De profetische informatie wordt vertegenwoordigd zowel door de profetische gebeurtenissen die in de hoofdstukken worden voorgesteld, als door Daniël zelf, want wij dienen de omstandigheden van het Joodse volk in aanmerking te nemen toen de profetieën werden gegeven.

Wij dienen die overwegingen naar de laatste dagen over te brengen en ze in overeenstemming te brengen met de getuigenissen van de andere profeet. Dit betekent dat, evenals Petrus zich te Caesarea Filippi en ook Caesarea Maritima bevindt, Daniël door Gabriël wordt bezocht op het negende uur in hoofdstuk negen, en hij wordt bezocht op de tweeëntwintigste dag in hoofdstuk tien. Het licht van de Ulai en de Hiddekel voor de laatste dagen wordt voor Daniël op het negende uur van de tweeëntwintigste dag ontsloten. Dat licht vertegenwoordigt de uitstorting van de late regen zonder maat bij de zondagswet.

Daniël's getuigenis wordt ten volle geopend op het negende uur, want het identificeert zowel de uitwendige als de inwendige geschiedenis van hetgeen Gods volk in de laatste dagen "overkomt". Wanneer dat licht aan de heidenen wordt verkondigd, vertegenwoordigd door Cornelius, zullen zij de honderd vierenveertigduizend laten roepen; de wet van God zal door de handhaving van de

zondag worden vermoord; en Petrus zal een boodschap brengen aan de tempel die Christus had verlaten en had aangeduid als het lege huis der Joden. Petrus richt zich tot de heidenen, en ook tot het Sanhedrin, terwijl Ezra pleit voor de afscheiding en Daniël vast en bidt om licht. Het negende uur met Pinksteren, bij Christus' dood, bij Cornelius' roep om Petrus, het avondoffer — zij stemmen alle overeen met Elia op de berg Karmel.

Het is duidelijk dat de periode van zes uur een periode voorstelt die eindigt bij de zondagswet, maar dat zij begint met een gebeurtenis die rechtstreeks met het einde verbonden is, zoals dat het geval was met de morgen- en avondoffers. In de bewoordingen van Petrus is de periode van zes uur Caesarea Filippi tot Caesarea aan de zee. Met Pinksteren was het van de bovenzaal tot de tempel. De periode die het heldere licht is dat aan het begin van het pad wordt opgericht, is de Middernachtsroep, en die periode reikt tot aan de zondagswet. De zes uren, tussen de avonden, stellen de triomfantelijke intocht van Christus in Jeruzalem voor, die op haar beurt de periode vertegenwoordigde vanaf de kampbijeenkomst te Exeter van 12 tot 17 augustus 1844, welke de verkondiging van de boodschap inleidde die haar voltooiing bereikte op 22 oktober 1844. Exeter is Caesarea Filippi en Caesarea aan de zee is 22 oktober 1844. Het begin wordt, evenals het einde, gekenmerkt door Caesarea.

De triomfantelijke intocht wordt gekenmerkt door een controverse aan het begin en een controverse aan het einde. De controverse te Exeter werd voorgesteld door de valse aanbidding die plaatsvond op het terrein in de tent van Watertown. Door die twee tenten werden twee boodschappen voorgesteld, en toen Christus Jeruzalem binnenging, klaagden de kibbelende Joden over de boodschap die werd verkondigd terwijl Hij van de Olijfberg neerdaalde en, gezeten op de onlangs losgemaakte ezelin, Jeruzalem binnenreed. De eerste en de laatste controverse markeren een alfa en omega van de periode. Te Exeter vertegenwoordigt de klasse van Watertown een klasse van maagden die geen olie hadden, en voor hen werd de deur van de zaligheid gesloten. Aan het einde van die periode werd de deur naar het heilige gesloten, waardoor aldus een alfa en omega aan de periode werd verleend. Die alfa en omega stemt overeen met de twee controversen van de triomfantelijke intocht, en Caesarea tot Caesarea met Petrus.

In Caesarea Filippi wordt de naam van Simon Barjona veranderd in Petrus, in een gedeelte waarin hij wordt geprezen als een spreekbuis van inspiratie, en vervolgens als Satan wordt veroordeeld omdat hij zich verzet tegen de boodschap van het kruis. Petrus is een symbool van de twee klassen die worden gescheiden door de boodschap van de doop en het kruis, hetgeen de boodschap is van 9/11 en de zondagswet.

‘Voor elk van de klassen die door de Farizeeër en de tollenaar worden vertegenwoordigd, ligt er een les in de geschiedenis van de apostel Petrus. In zijn vroege discipelschap achtte Petrus zichzelf sterk. Evenals de Farizeeër was hij, naar zijn eigen schatting, “niet als de andere mensen.” Toen Christus, aan de vooravond van Zijn verraad, Zijn discipelen waarschuwend voorhield: “Gij zult in deze nacht allen aanstoot aan Mij nemen,” verklaarde Petrus zelfverzekerd: “Al zouden allen aanstoot nemen, ik toch niet.” Markus 14:27, 29. Petrus kende zijn eigen gevaar niet. Zelfvertrouwen bracht hem op een dwaalspoor. Hij meende in staat te zijn de verzoeking te weerstaan; maar enkele korte uren later kwam de beproeving, en met

vloeken en zweren verloochende hij zijn Heere.’ Christ’s Object Lessons, 152.

Op het negende uur, het uur van het avondoffer, daalde als antwoord op het gebed van Elia vuur neer en verteerde het offer, met het doel Gods volk te doen weten dat de HEERE God is. Op de berg Karmel worden twee klassen gesymboliseerd: de ene klasse die dan weet dat de HEERE God is, en de andere, vertegenwoordigd door de profeten van Baäl, die daarna gedood worden.

En het geschiedde ten tijde van het offer van het avondoffer, dat Elia, de profeet, naderbij kwam en zei: HEERE, God van Abraham, Isaak en van Israël, laat heden bekend worden dat Gij God zijt in Israël, en dat ik Uw knecht ben, en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb. Verhoor mij, o HEERE, verhoor mij, opdat dit volk wete dat Gij de HEERE God zijt, en dat Gij hun hart weer hebt teruggewend.

Toen viel het vuur des HEEREN neer, en verteerde het brandoffer, en het hout, en de stenen, en het stof, en likte het water op dat in de geul was. En toen heel het volk dit zag, wierpen zij zich met het aangezicht ter aarde; en zij zeiden: De HEERE, Hij is God; de HEERE, Hij is God.

En Elia zei tot hen: Grijpt de profeten van Baäl; laat niet één van hen ontkomen. En zij grepen hen; en Elia voerde hen af naar de beek Kison en doodde hen daar. 1 Koningen 18:36–40.

Het avondoffer, de dood van Christus, Petrus die de verlamde man geneest, Petrus die de boodschap tot de heidenen brengt, Daniël die profetisch licht ontvangt, Elia’s gebed dat met vuur wordt beantwoord, terwijl Ezra in zak en as bidt om de overgang van Laodicea naar Filadelfia, om de overgang van de strijdende kerk naar de triomferende kerk. Het negende uur is het uur van het offer, het uur van het verhoorde gebed, het uur waarop de hemel de aarde aanraakt, de brug tussen oordeel en barmhartigheid, en daarom sterft Christus op het negende uur, want het negende uur van het offer opende het evangelie voor de heidenen, degenen die in duisternis gezeten waren, maar een groot licht zouden zien wanneer het boek Daniël bij de zondagswet volledig wordt geopend.

Bij Gideons offer in Richteren 6:21 raakt de Engel des HEREN met zijn staf het vlees en de ongezuurde broden aan, en vuur schiet op uit de rots om het geheel te verteren. Het vuur bevestigde Gods roeping van Gideon en Zijn aanvaarding van het teken.

En hij zeide tot hem: Indien ik nu genade gevonden heb in uw ogen, toon mij dan een teken dat Gij met mij spreekt. Ga toch vanhier niet weg, totdat ik tot U kom en mijn offergave naar buiten breng en die vóór U neerzet. En Hij zeide: Ik zal blijven totdat gij terugkomt. Toen ging Gideon naar binnen en bereidde een geitenbokje, en ongezuurde koeken van een efa meel; het vlees legde hij in een mand, en het nat deed hij in een pot, en hij bracht het naar buiten tot Hem onder de terebint en bood het aan. En de Engel Gods zeide tot hem: Neem het vlees en de ongezuurde koeken en leg die op deze rots, en giet het nat uit. En hij deed alzo. Toen strekte de Engel des Heren het uiteinde van de staf die in Zijn hand was uit en raakte het vlees en de ongezuurde koeken aan; en er steeg vuur op uit de rots en verteerde het vlees en de ongezuurde koeken. Toen verdween de Engel des Heren uit zijn ogen. En toen Gideon bemerkte dat het een Engel des Heren was, zeide Gideon: Ach, Heere HEERE! want ik heb een Engel des Heren van aangezicht tot aangezicht gezien. Richteren 6:17–22.

De engel verscheen aan Gideon in het eerste vers van het hoofdstuk en noemde Gideon „een dappere held”, en Gideon vroeg om een teken om die bewering te bewijzen. Vervolgens verzoekt Gideon de engel te blijven, en de engel die in de profetie vertoeft, is de tweede engel. Nadat de tijd van het vertoeven was geëindigd, brengt Gideon een offerande en vuur verteert de offerande. Gideon bevindt zich bij het negende uur, want Elia was het avondoffer, en het negende uur is de zondagswet wanneer de pinkstertongen van vuur zich uitlijnen. Gideon vertegenwoordigt een klasse die de Heere van aangezicht tot aangezicht ziet, hetgeen is wat Daniël in hoofdstuk tien overkwam. Toen Gideon zag dat het vuur de offerande verteerde, besepte hij vervolgens dat hij in contact was geweest met de Heere, die hij van aangezicht tot aangezicht had gezien.

Gideon ontwaakt tot deze werkelijkheid wanneer het wonder van vuur het teken bevestigt, en het teken was Gideon, de machtige man Gods, en het leger van 300 priesters, die allen Habakuks 300 tafelen in hun handen hadden. Het teken, of banier, is Gideon zelf, en het leger van driehonderd, dat ook Ezechiëls machtige leger is—dat in hoofdstuk zevenendertig opstaat.

Toen de tabernakel in Leviticus 9:23, 24 werd ingewijd, na Aärons eerste offers als hogepriester, ging er vuur uit van voor het aangezicht des HEEREN en verteerde het brandoffer en het vet op het altaar. Het volk juichte en viel in ontzag op zijn aangezicht. Dit moet, regel op regel, overeenstemmen met het vuur van Elia.

Ezra's gebed op het negende uur om de scheiding van tarwe en onkruid, die plaatsvindt bij de zondagswet, wordt dan vervuld wanneer de strijdende kerk verandert in de triomferende kerk. Het moet eveneens overeenstemmen met Gideons vuur. Het verterende vuur op Aärons eerste offer, dat na zeven dagen van toewijding op de achtste dag werd gebracht, keerde op diezelfde dag terug en vernietigde Aärons twee goddeloze zonen. Wanneer de Heilige Geest zonder maat wordt uitgestort op het negende uur, bij de zondagswet, zal er een scheiding plaatsvinden tussen twee klassen van priesters, en de triomferende kerk zal het werk beginnen dat wordt voorgesteld door het witte paard van Efeze, dat uittrekt, overwinnende en om te overwinnen. De zalving van de triomferende kerk vindt een tweede getuige in Salomo's tempel.

Bij de inwijding van Salomo's tempel in 2 Kronieken 7:1–3 daalde, na Salomo's gebed, vuur neer uit de hemel en verteerde de brandoffers en slachtoffers. De heerlijkheid des Heren vervulde de tempel, waardoor het volk tot aanbidding werd gebracht en Gods goedheid en blijvende barmhartigheid uitriep. Bij de zondagswet wordt de triomferende kerk boven al de bergen verheven als een kroon en een banier, overeenkomstig Zacharia en Jesaja. Toen het vuur neerdaalde bij Salomo's inwijding van de tempel, werd de tempel vervuld met de heerlijkheid des Heren, als zinnebeeld dat het klinken van de zevende bazuin zijn werk aan Gods volk heeft voltooid en op het punt staat juist dat werk aan de arbeiders van het elfde uur te voltooien. De zevende bazuin vertegenwoordigt de verzoening, de vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid die plaatsvindt wanneer Jezus Zijn koninkrijk der heerlijkheid opricht. Dat vuur dat neerdaalde bij de tabernakel van Mozes en de tempel van Salomo was ook een vuur van oordeel voor Aarons zoon, zoals het dat ook voor David was.

Davids offer op de dorsvloer van Arauna/Ornan in 1 Kronieken 21:26, tijdens de plaag die door Davids volkstelling was teweeggebracht, werd beantwoord met vuur uit de hemel op het altaar, als teken van aanvaarding en tot stilstand bringing van de plaag. De plaag van Laodicea eindigt wanneer het vuur neerdaalt op Davids offer om de plaag te stelpen van zijn afhankelijkheid van menselijke kracht en wijsheid. De overgang van het menselijke naar het Goddelijk-menselijke wordt gemarkeerd wanneer de verzoening is volbracht en de kerk wordt opgericht als een banier. Op dat moment vervulde, overeenkomstig de tempel van Salomo, de heerlijkheid des Heren de tempel, terwijl de Godheid met de mensheid wordt verenigd.

In het volgende artikel zullen wij onze beschouwing voortzetten over de periode van de Middernachtsroep, zoals voorgesteld door het derde en het negende uur.

En na zes dagen nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes, zijn broer, met Zich mee en bracht hen afzonderlijk op een hoge berg. En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd; en zijn aangezicht straalde als de zon, en zijn klederen werden wit als het licht. En zie, aan hen verschenen Mozes en Elia, die met Hem spraken.

Toen antwoordde Petrus en zei tot Jezus: Heere, het is goed dat wij hier zijn; indien Gij wilt, laten wij hier drie tabernakelen maken: één voor U, en één voor Mozes, en één voor Elia. Terwijl hij nog sprak, zie, een lichte wolk overschaduwde hen; en zie, een stem uit de wolk, die zei: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem.

En toen de discipelen dit hoorden, vielen zij op hun aangezicht en werden zeer bevreesd. En Jezus kwam, raakte hen aan en zei: Sta op en wees niet bevreesd.

En toen zij hun ogen opsloegen, zagen zij niemand dan Jezus alleen. En terwijl zij van de berg afdaalden, gebod Jezus hun, zeggende: Vertel het gezicht aan niemand, totdat de Zoon des mensen uit de doden zal zijn opgestaan. Mattheüs 17:1-9.